

ХРИСТИЯНСКА

МИСЪЛ

ISSN 1310-8654

БРОЙ 9 ГОДИНА XVII 2008 г.

ЦЕНА 0,70 лв.

В БРОЯ

Иван МИРЧЕВ -
„Психологията и
християнската вяра“

ПРИЯТЕЛИ ИЛИ ВРАГОВЕ

Четете на стр. 3

Тиери ХЕРНАДНО АПОСТОЛ НА НЕНАСИЛИЕТО

В памет на
Мартин Лутър Кинг

Четете на стр. 4

Димитринка НЕНОВА КОСМИЧЕСКА ПРИКАЗКА

Четете на стр. 5

Ваканцията свърши и на хоризонта отново се задават дългите и уморителни учебни дни, тестове, класни работи, матури, извинителни бележки... Започва ученическият живот. На всички ученици пожелаваме успех през новата учебна година! На всички останали искаме да припомним, че да си християнин означава да си ученик цял живот, без ваканция, без извинителни бележки и с много изненадващи изпити и ежедневни тестове за вярата ни. За наше щастие Исус е Учител, Който не обича да пише двойки. Той иска Неговите ученици да са най-добрите и помага и на най-слабите да станат отличници.

Един от особено вълнуващите моменти в евангелията е Исусовият избор на ученици.

„След това се възкачи на хълма и повика

при Себе Си онези, които си искаше; и те отидоха при Него. И определи дванадесет души, за да бъдат с Него и за да ги изпраца да проповядват, и да имат власт да изгонват бесове. Определи: Симона, на когото даде името Петър; и Якова Заведеев и Якововия брат Йоан, на които даде и името Воанергес, сиреч, синове на гърма, и Андрея, и Филипа, Вартоломея и Матея, Тома и Якова Алфеев, Тадея и Симона Зилом, и Юда Искариотски, който Го и предаде“ (Марк 3:13-19).

Това са първите ученици. Те са уникални в известен смисъл. Но от този текст можем да научим важни неща за ученичеството на всеки християнин. Дванадесетте е трябвало да станат ученици с една-единствена цел - да правят ученици сред всички народи през всички векове (Матей 28:18-20).

Призванието на ученика

Ученичеството на Христос не е просто някакъв обикновен, та дори и значим избор на човека в живота му - като избора на професия, на брачен партньор или на религия. То е много повече от това. Ученичеството е отговор на призив от страна на Исус: „...и повика при Себе Си онези, които си искаше; и те отидоха при Него“. В началото на ученичеството стои не желанието на човека, а желанието на Бога. Но то може да се осъществи тогава, когато има отговор от страна на човека.

Във времето на Исус Христос да бъдеш ученик на някой равин е означавало много. Не всеки юдеин е можел да стане такъв. Равините са били учители, наложили се

в обществото със своите познания и способности да тълкуват Свещеното Писание. Били са сред най-уважаваните личности, защото са можели да обясняват значението на библейските текстове и на Божиите заповеди на обикновените хора. Техните ученици напускали работа, семейство и се посвещавали на учене и следване на своите учители. Желанието на всеки родител е било неговите деца да станат ученици на някой равин. Но това не е било толкова лесно. Равините са избирали за свои ученици само най-добрите от най-добрите.

За еврейските деца обучението е започвало на между четири и шестгодишна възраст. Момчетата и момичетата са започвали да ходят на синагога и са се учили да четат и запаметяват Тората (Битие, Изход, Левит, Числа и Второзаконие). Това се нарича Бет Сефер, което означава „Дом на книгата“. Целта на обучението е била да се научат наизуст първите пет книги на Библията. Този стадий на обучение е завършвал между десет и дванадесетгодишна възраст (според различните източници).

След това обучението е продължавало с Бет Миграш („Дом на учене“) - следващ стадий, през който само най-добрите от най-добрите момчета са можели да продължат с изучаването на цялото Писание наизуст и с неговото тълкуване. Заедно с това обучение те са изучавали и семейната професия. Този стадий е продължавал до четирнадесет-петнадесетгодишната им възраст. През това време те са търсили равин, при когото да продължат своето обучение.

Продължава на стр.2

„Махнете кръста или ще изгорим църквата ви“ - гласи заплахата получена в църквата „Св. св. Петър и Павел“ в Багдад. Специална фатва забранява излагането на християнски символи.

Християни бежанци от Ирак - обект на дискриминация

Християнската организация „Отворени врати“, която помага на преследваните християни по света, отправи остри критики към ООН и по-точно към представителството му в Сирия. Според тях иракски бежанци, изповядващи християнство, са подложени на дискриминация. Търсещите убежище християни иракчани често са задържани или отхвърляни, докато тези, които са мюсюлмани, веднага са одобрявани.

В момента в Сирия пребивават около 10 хиляди иракски християни, които са подложени на непрекъснато преследване. Според „Отворени врати“ те са дискриминирани дори от представителството на ООН в близкотоизточната страна. В него работят предимно мюсюлмани, които не обръщат внимание на жалбите на християните. В Сирия много християни бежанци са бити и заплашвани. Така вярващите, които бягат от родината си заради репресии, преживяват същото и в страната приемник.

Журналист от немския вестник „Die Welt“ съобщава, че християните в Ирак са рекетирани, магазините им са разграбвани, изгаряни и изземвани. Църквите им са взривявани. Дъщерите им са насилвани и ислямизирани, а проповедниците им са измъчвани и разпъвани.

Според данни на ООН всеки месец близо 50 хиляди иракчани напускат своята страна. След края на управлението на Саддам Хюсеин близо половината иракчани, изповядващи християнство, напускат страната. Голямата някога християнска общност е вече напълно заличена. Днес от 26,7 млн. население на Ирак 95% са мюсюлмани.

Евангелски вестник

60 години

Навършват се 60 години от създаването на държавата Израел. Невъзможно е да се забравят ужасните злодеяния на нацизма срещу евреите по време на Втората световна война. Невъзможно е също така да не се

безпокоим за мирния процес, винаги заплашван в Близкия изток.

Годишнината е свързана още със Световната декларация за човешките права, приета от Генералната асамблея на Обединените нации на 10 декември 1948 г. Една красива декларация, която е четена и препрочитана, но преди всичко - която е успяла да намери приложение навсякъде и без ограничения.

ср. Sign of the Times

Намерен е печат от времето на първия йерусалимски храм

В града на Давид, Йерусалим, при разкопки неотдавна бе намерен печат, изработен от камък. Черният печат е на 2500 години и върху него е гравирани популярното тогава име Шломит (изменено в нашите Библии на Саломита). Той е открит под няколко слоя чакъл извън градските стени на Стария град. Първоначално надписът на печата погрешно е бил разчетен като Тамах - фамилиното име на служители на храма от това време. Но по-късно е било коригирано. Първоначалното затруднение е дошло от факта, че буквите на печата са били изписани огледално.

Не е ясно дали името Шломит има някаква връзка с дъщерята на Зоровавел, както пише в I Летописи 3:19: „А Федаиеви синове: Зоровавел и Семей; а Зоровавелови синове: Месулам и Анания, и сестра им Саломита“.

Ръководителката на разкопките ар-

хеоложката Ейлат Мазар пояснява: „С абсолютна сигурност можем да кажем, че тук става въпрос за жена, която е играла важна роля в обществото.“

Печатът е от 538 до 445 год. пр. Хр. и изобразява широко разпространена култова сценка. Двама свещеници с бради стоят от двете страни на жертвения олтар и издигат ръцете си за благословение. Над олтара има полумесец, символът на вавилонския главен бог-син. Под сцената огледално е изписана на иврит думата Шаломит.

Фактът, че тук се появява името на вавилонското божество, изглежда, не е пречел на евреите, които са ползвали печата.

Археоложката Мазар спечели международно признание с тази най-нова находка, защото е възможно тя да идентифицира и двореца на цар Давид, описан в Библията.

www.blagovremie.com.

Отново на училище

Продължава от стр.1

Само най-добрите от най-добрите са продължавали нататък с т. нар. Бет Талмуд. Кандидатът за ученик е избирал своя рабин и в желанието си да бъде негов последовател му се е представял с думите: „Мога ли да бъда като теб?“. Тогава рабинът е започнал да изпитва потенциалния талмид (ученик). Изпитът е бил тежък. Дори и най-добрите от най-добрите трудно можели да отговорят на високите изисквания на равина. На повечето от кандидатите рабините препоръчали да се върнат вкъщи и да продължат да изучават семейната професия. Малко били тези, които чували желания отговор: „Да, смятам, че мога да станеш това, което съм аз“. Съотношението е било като това днес между всички футболисти в България и тези, които са избрани да играят в националния отбор. След това, прекрачили прага на своята тридесетгодишна възраст, учениците са можели да бъдат като своя учител и те самите да станат равини.

В случая с Исус виждаме една напълно различна ситуация. Във всички евангелия Той е Този, Който обикаля и търси Своите ученици и после ги призовава (с изключение на един от тях - Матей 8:19, 20). Те със сигурност не са най-добрите от най-

добрите. Отдавна вече са били отпратени от някой равин да си отидат вкъщи и да работят в семейния бизнес. Но въпреки това Исус ги избира и ги призовава.

И нещо повече! Прави ги способни да бъдат Негови ученици.

„И определи дванадесет души, за да бъдат с Него и да ги праца“ (Марк 3:14).

Гръцкият глагол „определи“ означава още и „направи“, „назначи“, „постави“. Когато кани някого да Го последва, дори този някой да е най-недостойният, Исус го прави достоен.

Животът на ученика

В какво се състои ученичеството на християнина. Нашият текст обобщава това понятие в две действия (ст. 14, 15):

„И определи дванадесет души, за да бъдат с Него и да ги праца“ да проповядват и да имат власт да изгонват бесове.“

Да бъдат с Него

Дванадесетте са имали изключителната привилегия да бъдат лично, физически с Исус Христос повече от три години. Те

са живели, пътували са, хранили са се заедно, заедно са търсили погослон. Слушали са Неговите проповеди, виждали са чудесата, извършени от Него, помагали са Му и са изпълнявали Неговите заповеди.

Днес нашето ученичество също включва изискването да „бъдем с Него“. Исус е обещал, че ще бъде с нас през всички дни до свършека на света (Матей 28:20). Той не ни е изоставил, изпратил е Светия Дух, Който носи Неговото присъствие в живота ни. Днес можем да бъдем с Него ежедневно, като изучаваме живота Му от евангелията и общуваме с Бога в молитва. Това е основата на ученичеството. Без тази непрекъсната връзка с Исус не можем да бъдем Негови ученици. На първо място не е работата за Исус, а общуването с Исус. „Отделени от Мен, не може да сторите нищо“ (Йоан 15:5).

Но да бъдеш с Исус не е само лично преживяване. Господ определя дванадесетте да бъдат с Него. Те са екуп, общност. Ученичеството започва с връзката с Исус, но тя е нещо, което се осъществява в общността, в църквата, а не извън нея.

Да ги изпраща

Гръцкият глагол е апостело, откъдето идва думата апостол.

Исус кани учениците

Си не само за да бъдат с Него, но и ги изпраща да вършат това, което върши Той. Един ученик трябва да може да прави това.

През Втората световна война в Страсбург била разрушена една църква. Нищо не останало от нея освен купчина камъни и натрошени стъкла. Когато хората започнали да разчистват, открили, че е останала една здрава статуя на Исус Христос, която стояла изправена. Липсвали й само ръцете - били счупени.

Когато започнало възстановяването на църквата, един скулптор предложил да извади ръцете и да поправи статуята на Исус. Съветът се събрал и обсъдил този приятелски жест, но решил да не приеме предложението. Защо? Защото членовете на църквата казали: „Разбираме, че нашата счупена статуя е трогнала сърцето на този човек; обаче така тя ни напомня, че докато Исус няма ръце, ние сме Неговите ръце, с които Той ще служи на бедните и гладните. Господ ни възновява - ние изпълняваме.“

Някои хора обичат да бъдат с Исус, но не и да бъдат изпращани. Ученикът обаче е възновяван от Учителя си да изпълнява Неговата мисия.

Учениците на Исус са изпратени да проповядват това, което Той е

проповядвал - благовестието на царството (Марк 1:14, 38-39). Ние имаме вест за този свят и това е добрата вест за спасение от греха и смъртта чрез Исус. Проповядването й е основната задача на всеки Негов ученик.

Наред с разпространението на евангелието Исус дава на Своите ученици власт над демоните (Марк 3:14). Виждаме как те упражняват по-нататък тази власт - Марк 6:13. Тя е изключително важна, защото най-голямата съпротива срещу евангелието идва от Сатана. Той тържи хората във физическо и духовно робство, в страдания, в невежество. Човек не може сам да се изправи срещу мощта му. Ето защо Исус дава на Своите ученици власт над демоните. Това е невероятна власт. Тя ни прави силни. Ако Сатана е силен да върши чудеса и да заблуждава, ние сме по-силни. Тази власт се дава обаче на онези, които са изпратени да проповядват. Тя не е самоцелна, а за да бъдат премахнати всякакви пречки за приемането на евангелието.

Понякога се оплакваме, че дяволът пречи на църквата да изпълнява мисията си, че пречи на нас да бъдем добри християни. Оплакваме своята слабост. Това е напълно погрешно разбиране. Ние сме слаби. Когато сме с Исус, имаме власт над Сатана. От нас зависи дали ще бъдем силни, или слаби.

При един случай обаче учениците не успяват да се преборят с дявола и когато опитат за причина-

та, Исус им отговаря: „Този рог с нищо не може да излезе, освен с молитва и с пост.“

Силата над Сатана трябва да се изуска, да се изстрада в пост и молитва. Тя не е магическа мощ, която можем да изпозваме, когато си поискаме. Не идва от нас самите. Можем да я имаме и да действаме чрез нея само когато се смирим и потърсим Божията власт.

Това е животът на ученика на Исус Христос - общуване и служба.

Ако християнството е ученичество, тогава църквата е училище, в което всички сме ученици за цял живот. Някои християни предпочитат представата за църквата като за болница. Аз предпочитам да я виждам като школа, в която се обучаваме и служим. Като място, което е пълно не просто с вярващи - слушатели и наблюдатели на Божието Слово, - а с ученици на Исус Христос.

Нека в началото на учебната година да поговорим посвещението си на най-великия Учител. Нека да осъзнаем по-добре призова да Го следваме и да отговорим още по-категорично, че искаме да сме Негови ученици. Че искаме да сме с Него и да сме на Негово разположение. Да се възновяваме от Него и да вършим делото Му тук, на земята. ИМ

В

поредицата „Психологията и християнската вяра“ ще засегнем въпроси, които са свързани с психическото и духовното здраве на човека. Ще потърсим допирните точки между теологията и психологията. Те не са малко. И двете се занимават с човешката личност. Освен че имат допирни точки, нормално е да се търси и някако сътрудничество между двете дисциплини. Всеки студент по теология задължително учи и психология. В теологичните факултети съществува магистърска степен по християнско съветничество (Christian counseling). Именно тази специалност осъществява това сътрудничество. Нейната цел е да снабди пастори и християнски съветници с достатъчно познания и опит, чрез които да помагат на хората в разрешаване на техните лични и семейни, духовни и психически проблеми.

В тази поредица ще представим някои от идеите на християнското съветничество, като се опитаме да ги направим достъпни и приложими за по-широк кръг от хора. Поради тази причина ще се опитаме да избегнем специализирани термини и обширни библиографии.

Приятелите или врагове

В християнските среди няма единодушие по въпроса за съчетаването на християнската вяра с психологията. Напротив - съществуват доста противоре-

Напълно непознати

според тази позиция Библията и психологията се занимават с различни сфери от човешкото съществуване. Библията разглежда духовни и богословски въпроси, които са свързани с християнската вяра и практики. Има много области, които изискват специфична грижа (като медицинските и психологическите проблеми) и за тях човек трябва да потърси услугите на професионалисти - лекари и психолози. Библията не е наръчник по всичко. Ако някой има пневмония, не трябва да ходи при пастор, а при лекар. Ако

хологът може да черпи от Библията, говорейки за вяра, надежда, любов, смисъл в живота, за да помага на пациентите си.

Така се създава т. нар. „Християнска психология“. Повечето християни, които поддържат интеграцията между двете, възприемат този подход. Те изравняват психологията и богословието и търсят общите точки по дадена тема, за да изградят общо разбиране по нея. Например: разбирането на Библията за греха се съчетава с разбирането на психологията за патологиите и така се създава общо учение за човешкото зло.

Но този модел пре-

получи странен синтез на противоречиви идеи.

Когато психологията работи научно и борави с факти, тогава не може да има противоречие между нея и Библията. Проблемът е, че тълкуването на тези факти може да бъде различно и противоречиво. Психологията прави голяма част от своите заключения съобразно с Дарвиновата хипотеза за еволюцията.

Изходните позиции на авторите на транзакционния анализ са че:

- Човек е по начало добър.

- Той трябва да развива доброто у себе си със собствени усилия.

- Грехът е заучено убеж-

истината, рано или късно едната система на мислене ще погълне другата.

Слабата страна при тази позиция е липсата на филтриране на идеите.

Смъртни врагове

Тази позиция е реакция против предишните две. Тук и двете страни отхвърлят напълно възможността за интеграция или нуждата от това. Християните, които стоят на тази позиция, казват: Не ни е необходимо друго освен благодатта, нищо друго освен Христос, нищо друго освен вярата, нищо друго освен Библията.

Според този модел:

- Всичкото, което трябва да знаем, за да живеем ефективно, е включено в Писанието.

- Личностните, психичните, емоционалните и пр. проблеми са винаги в резултат от грях.

- Психичните заболявания са резултат от небиблейски начин на живот.

- За справянето с психическите проблеми не се нуждаем от друго извън Библията.

- Хората са отговорни за своето поведение. Психическите проблеми са причинени не от това, което се случва на човека,

тази позиция са, че прави връзка между греха и човешките проблеми и че изтъква отговорността на човека при неговото поведение. Много често психолозите пък прехвърлят отговорността за поведението на индивида върху някой друг галеч назад в детството, а грехът изобщо няма място в техния подход.

Но в тези позиции има крайности, като например позицията, че психологическото познание не може да предложи нищо на християнина или пък, че всеки психологически проблем е резултат от личен грях.

Този опростенчески модел води преди всичко до поведение на осъждане и влиза в противоречие с подхода на Исус Христос. Без да извинява греха, Той приема грешниците, показва им любов и подкрепа. Мисълта, че всеки психичен проблем е резултат от грях може да бъде подтискаща и обезсърчаваща. В какъв грях ще обвиним едно дете, което е затворено в себе си и е антисоциално през пубертета, ако е израснало в разбито семейство? Или може би ще го упрекнем, че няма достатъчно силна вяра в Бог и затова се проваля? Или че не обича ближния си и затова не може да изгради добри отношения с хората?

Подобен подход по-скоро би довел до още по-голямо заздравяване на проблема, отколкото до неговото решаване.

Любов с резерви

При тази позиция теологията определя истинността на заключенията на психолозите. Заедно с това тя се възползва от добрите идеи.

Основни принципи тук са:

- Библията е вечно, непроменимо, непогрешимо Божие Слово.

- Авторитетът на Библията стои над всеки човешки авторитет. Когато психологията е в противоречие с Писанието, за истина се приемат библейските твърдения.

- Истините, които психологията открива, са Божии истини. Т.е. това са открития за Божието творение. Те трябва да бъдат тълкувани чрез библейския светоглед за сътворението, грехопадението и изкуплението на човека. Много автори откриват и описват важни явления и факти за човешката душевност, но чрез небиблейския си светоглед ги тълкуват погрешно.

Това е позицията, от която ще изхождаме в разглеждането на различните теми в тази поредица. Ще го правим с ясното разбиране за върховния авторитет на Библията и с приемането ѝ за непогрешим критерий в опитите на човека за себеопознание.

Ив. М. Николов

приятели

чиви позиции. От една страна, с безпокойство се повдигат следните въпроси:

- Доколко психологията, която не е Божие откровение може да помогне на вярващия да преодолее своите духовни проблеми?

- Доколко трябва мисленето на един пастор трябва да бъде оформено от разбиранята на психологията?

- Прибягването до психологията не прави ли излишни християнската вяра и Библията? Ако апостол Павел казва, че за всичко има сила чрез Онзи, Който го подкрепя (Филипяни 4:13), защо ни е човешка мъдрост и сила в решаването на проблемите?

От друга страна, поставят се въпроси като:

- Дали за решаването на всички проблеми, които имаме като човешки същества, трябва да използваме единствено и само Библията?

- Дали всички личностни и душевни проблеми се дължат на грях и неверие? Например: проблеми в общуването.

- Трябва ли да отричаме възможността душевните преживявания на човека да бъдат наблюдавани, изследвани и описвани? Като християни напълно ли трябва да отречем реалната полза от психологическото познание?

В търсенето на отговор на тези въпроси християнските автори са изградили най-общо четири позиции по въпроса за съчетаването на християнската вяра с психологията.

иска да строи къща или да започне бизнес, трябва да потърси помощта архитект, строител или финансов съветник. Така и ако има някакъв психичен проблем, е необходимо да се обърне към професионален психолог или психиатър.

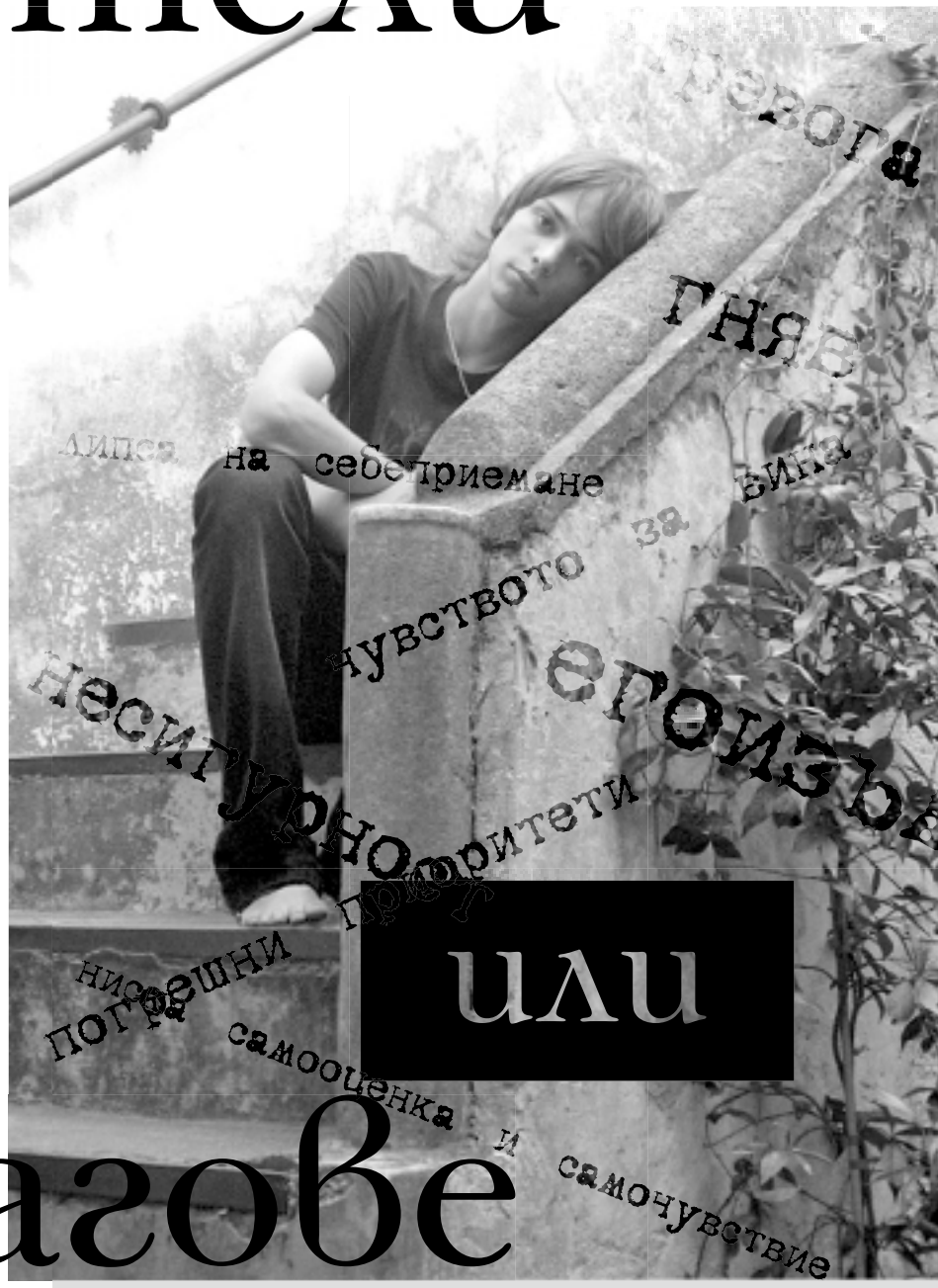
Слабата страна на такава позиция е схващането, че Библията няма нищо общо с емоционалните и психичните проблеми на човека. В действителност между многото психични проблеми и духовния живот има пряка връзка: чувството за вина, тревогата, гневът, контролът над сексуалността и апетита, липсата на себеприемане, ниската самооценка и самочувствие, несигурността, погрешните приоритети, егоизмът и много други.

Любов от пръв поглед

При тази позиция имаме разбирането, че

врагове

християнската вяра и психологията могат да се съчетават равностойно, свободно и безкритично. Библията е ОК и психологията е ОК. Едната може да черпи свободно от другата и обратно. Пасторът може свободно да използва психологията в своите проповеди. Пси-

небрегва факта, че много голяма част от авторите психолози не споделят християнската вяра. Естествено е в техните опити да обяснят психологическите феномени да застъпват идеи, които са несъвместими с християнската вяра. Така ако не се внимава, може да се

генение или лош навик.

- Няма свърхестествени сили, няма нужда от вяра в личен Бог в преодоляването на личните проблеми.

Ако приравним психологията към християнската вяра и приемем, че всяка от двете е равностойна в откриването на

а от неговата реакция.

- За да се преодолее проблемът, трябва да се направят две стъпки: да се идентифицира греховното поведение и да се премахне чрез изповед и пълно покаяние. Така ще настъпи пълна промяна в живота.

Силните страни на

или

никози
погрешни

самооценка

и самочувствие

липса

на себеприемане

чувството

за вина

несигурността

погрешни приоритети

за вина

еволюцията

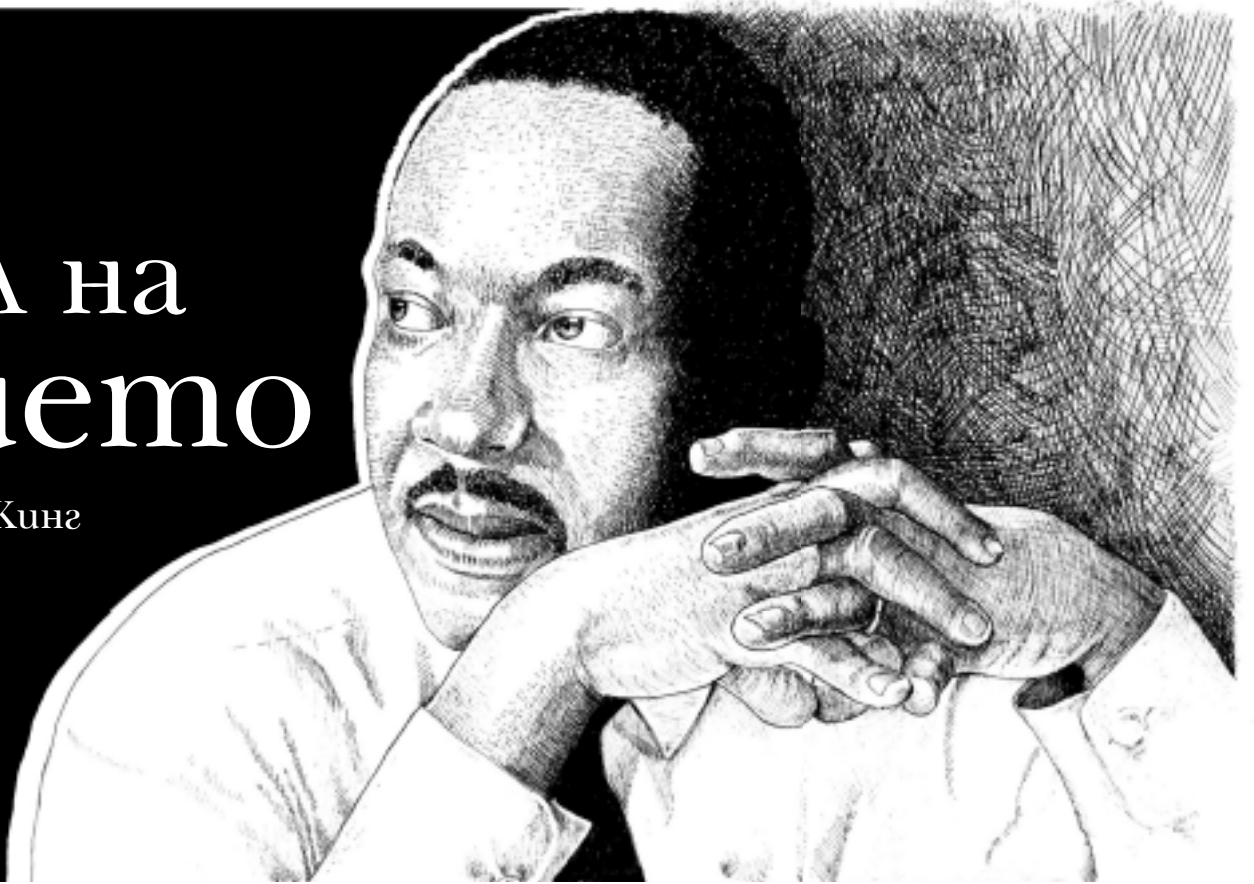
за вина

Той беше ученик на Христос и приятел на хората. Пастор Мартин Лутър Кинг пося звезден прах, за да извести един по-добър свят.

апостол на ненасилието

В памет на Мартин Лутър Кинг

Четиридесет години вече! 4 април 1968 г. пастор Мартин Лутър Кинг е убит в Мемфис (Тенеси) при все още неизяснени обстоятелства. Дали Джеймс Ъърл Рей, предполагаемият убиец, е наистина виновен? Дали пък ФБР, което счита Кинг за „най-опасния черен на тази страна“, не е поръчало убийството му? Ще трябва може би да се чака 2029 г. (датата за разсекретяване на архивите на ФБР относно делото на Мартин Лутър Кинг) или може би по-рано, за да излезе наяве истината по това дело. Освен ако Богът на Мартин Лутър Кинг не реши нещо друго...

Мемориалът на Линкълн се превръща в крайната спирка на големия поход към Вашингтон. Протестът на движението за граждански права кара стотици хиляди хора да сътворят едно от паметните събития в американската история През 1963 г. расовата нетърпимост в САЩ е в апогея си и въпреки това прочутата реч *I Have a Dream* на пастор Кинг наелектризира масите не с призива си за борба, а с пацифистките си идеи, вкоренени дълбоко в християнската гледна точка на Мартин Лутър Кинг.

Баптисткия пастор, свидетел за Христос, вярваше дълбоко в завръщането на своя Спасител, когато съвършената Божия правда ще изкорени всички човешки несправедливости. В своята известна реч *I have a dream* (Имам една мечта) Мартин Лутър Кинг открива сърцевината на своята вяра: Мечтата един ден (...) Божията слава да се открие и всяко живо същество да я види. Това е нашата надежда. Животът на този пастор свидетелства за неговия ангажимент докрай спрямо тази Божия справедливост.

По стъпките на Ганди

Роден през 1929 г. в Атланта (Джорджия), най-расисткия район на САЩ, Мартин Лутър Кинг върви по стъпките на своите баща

и дядо - и двамата пастори, борещи се срещу расизма. Влиянието на мисленето и дейността на Ганди също се отразяват върху изграждането на младия пастор. Той възприема християнския живот като свидетелство на мир и любов спрямо хората в обществото. Мартин Лутър Кинг избира да бъде „социален“ християнин и да действа чрез ненасилие.

Точно от Монтьомъ-

ни сегрегационните закони, свързани с транспорта.

Победи над институционалния расизъм

На 28 години Мартин Лутър Кинг вече е лидер на черната американска общност и апостол на съпротивата чрез ненасилие срещу расизма. Неговата борба за равни права повдига силна опозиция. Той успява да избегне един опит за убийство през 1958 г. и затвор през 1960 г. През 1963 г. е избран за „мъж на годината“ от вестник „Тайм“, последван от успешна акция на ненасилие, проведена в Бирмингам (Алабама), чрез която по мирен път се постига премахване на дискриминацията в пресата. Кенеди и целият свят признават борбата на Мартин Лутър Кинг и неговите съотечественици. Баптисткия пастор получава Нобелова

награда за мир през 1964 г. Кинг не спира дотук. През 1965 г. мирна манифестация събира 3 000 души на път за Селма. На следващия ден 30 000 пристигат в Монтьомъри. Близко 15 000 бели участват в същия поход. Мартин Лутър Кинг се бори за правото на глас за черните от Юга и за равенство в правото на работа. Но той трябва да се изправи срещу насилническата опозиция на белите расисти от Ку Клукс Клан, както и срещу тази на многобройни чернокожи, подведени от екстремистки настроените мюсюлмани и от марксистите. Това е появяването на Black Power, свързана с насилническа дейност.

Не се позволява на Кинг да отиде по-далеч в тази борба. През 1967 г. той заема позицията против войната във Виетнам. В този момент вече е считан за предател. Година по-късно е убит. „Няма по-голяма любов от тази да дадеш живота си за приятелите си.“ Животът на пастор Мартин Лутър Кинг илюстрира тези думи на Христос. Неговата памет кани повече отвсякога хората да се съпротивяват на всички неправди чрез ненасилие.

дискриминацията на расистка основа. Чернокожите живеят с ограничена свобода и права.

Роза Парк е освободена под гаранция. Чернокожата общност, събрана около Мартин Лутър Кинг, решава да бойкотира автобусната компания, за да я застави да премахне расистките си правила. Прег прага на фалит, компанията е принудена да отстъпи. Върховният съд на САЩ увеличава победата на Кинг и на неговите приятели, обявявайки за неконституцион-

Цялата Вселена тръпнеше в очакване. Предстоеше най-великото събитие, което се случваше на всеки сто години веднъж. Тогава от сърцето на Космоса изригваха безброй разноцветни звезди, които като ярки, прекрасни пеперуди политаха из безкрайната шир на галактиките, рисувайки с полета си невероятни по красота и багри картини. Всяка една от неповторимите звезди издаваше неземна музика и излъчваше неописуем аромат, които се сливаха с останалите звуци и ухания, а Вселената, обновена и освежена, пулсираше в нов ритъм и настроение.

Жителите на безкрайния Космос: земляни, марсианци, галактияни, луноходци, зелени човечета, великани, гробосъчета, крилати, опашати, четириръчки, осмоногои и безброй други вдигаха възторжено очи и, прехласнати до забрава, с възхищение и благоговение попиваха в душите си невероятните картини. След своя вълшебен полет звездите политаха като многоцветен бисерен гъбж във всички посоки към всемирните царства, като на всяка планета кацаше по една-единствена звезда със специално послание. О, колко интересни и необикновени можеха да бъдат предназначенията за всяка планета небесни дарове: за здраве, благоденствие, късмет, за неповторими изживявания, за радостни събития, за фантастични изобретения, за щастие, успехи, разцвет, възход...

Но не всички от кацащите звезди вещаеха добро - някои от тях носеха войни, глад, разруха, скръб, смърт... Те падаха бавно и тежко от небесните висини, кръжаха като гладни лешояди и с приближаването си към набелязаната планета, променяха цвета си в черен, излъчваха неописуемо зловоние и издаваха страховити звуци... Тогава жителите на небесната страна в панически ужас хукваха към подземните си скривалища, а пазачите се хвърляха към командните табла, за да пуснат защитните предпазители и да направят опит да спасят планетата си от нежеланата звездна орис. За съжаление всичко беше напразно и цяло столетие злочестите жители понасяха страданията на ужасната прокоба.

Когато всички звезди послания докоснеха планетата си, те я обагряха в цвѳета си, а след това за миг във Всемира настъпваше космическа тишина. После просторът се огласяше от виковете на радост, разочарование или мъка, но всяка небесна страна приемаше участието си и животът продължаваше до следващото столетие - в щастие, усилие или скръб... Така всичко се повтаряше безброй години...

Но хилядолетниците мъдреци от различните планети забелязваха независимо един от друг, че с всяко изминало столетие тъмните звезди се увеличават, болестите и страданията нарастват, войните стават все по-продължителни и по-крвопролитни, а звездите на добротата, красотата и любовта все по-рядко кацат по небесната твърд. И макар че имаше написано правило никой да не се намесва в реда на Всемира, те решиха да се съберат на съвет и да се опитат да променят нещата към добро...

И така - в точно определен ден и час всеки един от мъдреците на небесните царства възседна вятъра на мисълта си и пристъпна на точно определеното място - малка полянка до извора на Мъдростта, под дървото на Живота, около камъка на Вечността. Те седнаха в кръг, погледнаха се в очите и едновременно поставиха дясната си ръка на сърцето, а лявата вдигнаха нагоре. Тогава над тях се появи пулсиращо сияние, което ги обля със светлината си и ги свърза с безброй невидими нишки. Огнена вихрушка бясно ги завъртя около кристален стълб, а перлена мъгла бавно се спусна и погълна всичко наоколо. Времето спря. После се чу музика от арфа, песен на славеи и детски смях. Те стопиха мъглата и от нея изплуваха беловласите мъже. Без да кажат каквото и да е, старците станаха, спогледаха се, а после всички като един се поклониха на Мъдреца землянин, метнаха се на ветровете си и отлетяха към своите далечни планети.

На поляната остана само високата фигура на Землянина. Той откъсна лист от дървото на Живота, потопи го във водите на извора на Мъдростта и го докосна до

камъка на Вечността. Гръм и мълници удариха земята, огнени стълбове изригнаха до висините и всичко наоколо се разлюля страховито. Но старецът остана неподвижен като скала, само грехите му плуцяха под напора

на вихрушката и очите му блестяха с необикновена сила. Когато всичко утихна, беловласият мъж склочи молитвено ръце, падна на колена и гълбо шепна нещо, което зазвуча в хармония с ромона на извора и шума на листата. Две горещи съзвиза се отрониха от очите му, търкулнаха се като бисери по снежната му греха и попиха в земята. В същия миг тя се разтвори и от недрата ѝ излетяха два гълба - черен и бял. Старецът протегна ръка и те кацнаха на дланта му, но веднага настърхнаха и понечиха да се вкопчат един в друг. С неочаквана за възрастта си ловкост белобрадият мъж ги хвана и ги положи в две торбички, които окачи на златния си пояс. После стана, огледа се още веднъж, поклати бавно глава и се понесе към родната си планета, където знаеше, че го очакват с нетърпение.

Старецът дотегя до столицата на своята планета и се отправя към кристалния дворец на Съдбата, където избрани мъже и жени вземаха най-важните решения за бъдещето на Земята. По сериозното му лице, по специалната златна препаска и по короната на главата му те разбраха, че е дошъл мигът на истината, от която зависи бъдещето не само на планетата им, но и на целия Всемир. Вместо да каже нещо обаче, мъдрецът вдигна рязко ръка и цялата кристална сграда за миг стана на

прах, който се посипа по земята, а групата отбрани мъже и жени се оказа пред очите на всички земляни. Мъдрецът се поклонил пред огромното множество от хора и гласът му прокъпна над тях:

- Слушай, народе! Съдбата на Космоса е в ръцете ни. Върховният съвет избра нашата малка планета да реши бъдещето на Всемира. Нашите мисли, гуми и дела ще определят дали Доброто ще се завърне и ще тържествува, или Злото ще залее и ще погълне световите!

Мъдрецът бавно протегна ръка към пояса си и извади оттам черния гълб. Той беше с клъмнала глава и не даваше признаци на живот. Старият мъж внимателно го положи пред нозете си, а после извади бялата птица, която също изглеждаше бездиханна и я притисна до сърцето си.

- Слушайте ме внимателно, земляни! След малко двете птици ще се събудят и от този миг ще започне страховитата битка между силите на Доброто и силите на Злото. Всяка ваша добра мисъл, дума или постъпка ще бъде храна за белия гълб и той ще набира сили за противоборство. Колкото повече полезни и добри дела вършите, колкото повече се обичате и милеете един за друг - толкова силите на белия гълб ще нарастват. И когато дойде мигът на дъбовя, той ще има шанс да победи. Тогава над целия Всемир ще настъне безкрайното време на любовта и добротата. Но ако в сърцата ни живее злоба и завист, ако вършим безчестие и мислим злини - то черният гълб ще придобие такава сила, че ще разкъса гълба на мира и ще настъпи вечна тъмнина. Всичко е в нашите умове, сърца и ръце...

Викове на радост и страх се откъснаха едновременно от огромното множество, но старецът отново властно вдигна ръка, гласовете секнаха и той продължи:

- Времето, което ни е отсъдено, за да храним гълбите с нашите мисли и дела, е едно хилядолетие...

Взрив от радостни възклицания отново прониза небесата, но погледът на мъдреца ги пресека като с нож:

- Мислите, че това е лесно, че времето, което ни е предоставено, е безкрайно?! Горко ви! Дори не можете да си представите колко трудно и отговорно е това изпитание. Ето защо от този миг всички космически жители ще се молят за нас да не бъдем изкушени и предизвикани да вършим злини. А Всемирната космическа Сила няма да пропусне нито една лоша мисъл, нито една добра дума и безпристрастно ще ги поставя на везните на справедливостта. Добрата новина е, че първите сто години ще можем да виждаме белия и черния гълб и ще следим развоя на битката между тях, но после... после птиците ще станат невидими и няма да знаем как се развива противоборството, освен по веднъж на всеки сто години. Тогава в Космоса ще забие камбана - ако гласът ѝ е като песен, победата е на белия, ако е като вой - по-силен е черният... А сега се разотивайте по домовете си и не забравяйте, че всеки от вас е отговорен за съдбата на човечеството, всеки един поотделно...

Димитринка Ненова е родена на 1.03.1959 г.

Завършила е българска филология в Шуменския университет.

Работи като старши експерт в Регионален педагогически център за квалификация на учители във Варна.

Хобито ѝ е да пише.

Участва и печели различни конкурси - национални конкурси за детска поезия, за есе, за пътепис.

Последният ѝ голям творчески успех е на Международния фестивал по драматургия Шумен 2008 г., където пиесата ѝ „Осмият цвят на въгата“ е номинирана. В момента актьорът Свилен Стоянов от Варненския драматичен театър „Стефан Бъчваров“ я подготвя за постановка.

Член е на Адвентната църква от 1998 г.

бяха презърнали и искрено искаха да победи доброто. Черният гълб изглеждаше малък и улашен и не му оставаше нищо друго, освен да побегне позорно... Земляните ликуваха и, убедени в победата, радостно се заеха с обичайните си задължения...

Минаха години. Хората така свикнаха с ежедневните битки между двете птици, че дори не поглеждаха нагоре, когато се чуваше шум от борба.

Продължава на стр.6

Тереза Бурчард

Според Пеги Воган, автор на „Митът „Моногамия“, 60% от мъжете и 40% от жените ще имат извънбрачна връзка в даден момент от брака си. С други думи, моногамните хора са малцинство.

След 12 години брак мога да оценя тази статистика. Двамата с Ерик навлизаме в труден етап, в който напрежението от отглеждането на децата и от разбиването на две кариери може лесно да съсипе обещанията, които си дадохме на сватбения ден. Понеже искал бракът ми да остане в щастливата част от статистиката, събрах тези съвети как да направя брака ни напълно устойчив и защитен срещу изневяра.

Продължава от стр.5

Само децата очакваха гали ще падне някое перце и го прибираха към безценните си съкровища. В уречения ден на всяко столетие земните жители спираха работата си и тръгнаха в очакване. Когато се чуеше песента на камбаната, те радостно се споглеждаха и махаха на бялата птица, която за момент се показваше на небосвода. Но когато се чуеше протяжният вой на другата камбана, сърцата на земляните трепваха като пронизани с нож и виждаха злокобния силует на черната птица с окървавен клон и нокти. Тогава с наведени глави се прибираха по домовете си, събираха чедърта си и разказваха за пророчеството на стария мъдрец. Прощаваха си взаимно, преръчваха се, обещаваха си да се променят и... животът се завърташе все така и все така, и все така... Почти цяло хилядолетие...

Няколко години преди да дойде времето на страховитата битка хората започнаха да чувстват някакво необикновено напрежение във въздуха, усещане тревожно вълнение и им се искаше безпричинно ту да скачат от радост, ту да плачат от мъка. А през последната, събоносната година, се случиха и много необясними неща: дърветата раждаха плод всеки месец, но и дълбоки урагани помитаха богатия урожай, луната узряваше посред бял ден, а слънцето грееше и нощем, птиците нееха или изумително красиви песни, или издаваха ужасен грак, от които косите

космическа приказка

на земляните настръхваха... Всички усетиха, че се приближава Денят на великата битка.

В Големия ден слънцето изгря огненочервено и застана точно над Земята, звездите го обкръжиха, всички шумове и звуци на природата стихнаха, сякаш потънаха в небушително. Хората запришаждаха от всички кътчета на планетата си, понесли на ръце единствено своите малки деца или подкрепяйки престарелите си събратя. Сякаш едва в този миг те истински разбраха какво предстои. В съзнанието им изплуваха всички онези пропуснати мигове, в които са могли да бъдат великодушни и сърдечни, всички лоши помисли, които са могли да бъдат заменени с разбирателство и обич. Появиха се всички неказани думи на любов, които са могли да променят живота на всеки един и да го направят по-щастлив... Колко по-различно и по-красиво е можело да бъде всичко, колко по-прекрасен е можел да бъде животът, колко повече любов е щяла да бъде дадена и получена!!

Сърцата на земляните бяха притиснати от скръб - тиха, искрена и всепогълщаща... Но вече бе късно, твърде късно...

Изведнъж небето се разцепи, прорязано сякаш от остър нож и над събраното множество се появи бялата и черният изглеждаше, че гълъбите

са еднакви по големина и сила, но когато хората се вгледаха по-внимателно, видяха, че бялата птица изглежда уморена, перата ѝ сивееха, а на гърдите ѝ червенееше капка кръв. Другият гълъб, напротив, излъчваше увереност, а черната му окраска искреше на светлината като предизвикателство.

Чу се пронизителен писък и двете птици поляяха една към друга. От сблъсък им цялата земя потрепери, а хората, ужасени, затвориха очи. Само престарелият мъдрец остана с поглед, впит в птиците и с ръка на гърдите. Битката на живота и смъртта беше започнала...

Като черно-бяло къбло птиците се премятаха, въртяха се и падаха към земята с такава сила, че земляните се свиваха като пред удар. После с яростни тласъци на крилете си отново политаха към висините, впили нокти един в друг, преплели тела така, че на всички бе ясно - само единият ще остане жив.

Земните жители застанаха като вкаменени. Лицата им бяха останали без капчица кръв, а сърцата им биеха лудо от страшно предчувствие. Тогава Мъдрецът стана бавно, огледа се и нежно докосна стоящото до него малко момиченце. Детето откъсна поглед от страховитото къбло над главата си и му се усмихна. Белобрадият мъж се наведе, нещо му

ли, с които да ходи на риба, лов или с които

усещаме при нова връзка, ни мамят, че секси мъжът или привлекателната жена на бара са ключът

начина да направите брака си устойчив на изневяра

да играе голф.

Още отначало разбрах, че Ерик няма да рецитира „Татко наш“ и да е така зависим от религиозната си вяра, както аз. За да задоволявам верския си глад, се срещам с приятелки и с няколко сигурни приятели, мъже над 60-годишна възраст: Даяк Мър, отец Джай и бившия свещеник Майк Лийч. (Забелязахте какво ускам да кажа, нали?)

Разпознайте наркотика

Депресивните хора и пристрастените са особено лабилни към изневяра, защото главата им пламва при увлечение. Остриетата на "допамина и норепинефрина", които

към нирваната и краят на проблемите ни. Същото е усещането и когато се приема кокаин. Осъзнаването, че това усещане не е свързано с реални неща, че не е продължително и не носи нищо значимо, помага на омъжения човек „просто да каже не“.

Продължавайте да се срещате

Казвам го сериозно. Редовните срещи с партньора ви - само двамата и никой друг - определено ще имат влияние върху вашия брак. Ако ходите на среща, отново ще се научите как да говорите един с друг.

В книгата си „Партньори в робство“ Естер Перел кара клиентка да

си представи, че токущо е срещнала съпруга си за първи път и да го сложи отново в тази тайнствена категория. Това наистина е трудно, когато един гребосък вика от банята „Избърши ме!“. Но в случаите, когато успеете да сте сами, намирам теорията ѝ за ефективна.

Ето някои светви за тези срещи: Без разговори за деца; без да слушате разговорите от другите маси; без караници; без флиртове (с други хора!); без хленчене и рев; без надуване или невъздържаност; без техника (GSM-и, BlackBerrys, iPhone, или iPod); без прекъсване на другия; без избухване и изригване; без разказване на други хора за срещата; без грозно облекло и старо бельо!

Молете се заедно

Знам как звучат тези две прости думи, особено „заедно“: точно като предбрачни инструкции, които казват да си гържите ръцете, докато се карате. О, да, благодаря за съвета!

Вече споменах, че Ерик не е много вдъхновен от религията. Ето защо аз постоянно повтарях, че трябва да ходим заедно като семейство на църква. Но това се случи миналия септември, когато детската учителка каза на Дейвид, че силно препоръчва родителите му да ходят заедно на богослужение.

Продължава на стр.7

гадат всичко от себе си, за да победи доброто, и се превърнаха в жива стена. После мощно и едновременно погеха детската песен...

Двата гълъба се сблъскаха с гръмовен грохот и се превърнаха в пламтящ огнен диск. Той бясно полетя над земята, запремята се и се възриви на милиарди и милиарди искри, от които небето стана прозрачно като кристал. Неземна светлина обля планетата и неугържим светлинен поток плисна към целия Вселен.

Завучаха тържествени камбани, посипаха се цветчета от мирта и прекрасна, невидима досега като безбройни мостове свърза всички планети от Космоса в огромно вселенско царство. Земляни, галактични, марсианци, луноходци, зелени човечета, великани, гребосъчета, крилати, опашати, четириръки, осмоноги и безброй други - радостно ликуваха и всеки на своя език благославяше доброто, любовта и мира...

А децата - те като всички деца от Космоса, заиграха заедно на своите любими игри - скачаха от облаче на облаче, оцветяваха ги в различни цветове, пързаляха се по изпития гърб на пързалките гъби, говореха си на своя детски - неразбираем за големите - език и се заливаха от смях...

Над тях волно и свободно размахваха криле бялата гълъб, стиснал в човката си зелено маслиново клонче, и с полета си изписваше безброй сърца по небето...

Димитрина Ненова

Всеки от нас има своя аромат, своето ухание в този свят. Веднъж докоснали се до Спасителя, не можем да останем безразлични. Бог ни призовава да бъдем ак-

с духовно поклонение - хваление (песни и молитви) и утринно бдение с практическа насоченост, подготвено от Стефан Стефанов.

След това започвахме работа.

имаме предвид при реализиране на проектите си.

Работата в екип е колкото приятна, толкова и изпълнена с трудности. Ето защо Иван (Мирчев) Николов представи пред младежките ръководители петте основни слабости на работата в екип и начините, по които те могат да бъдат превъзможани. Да се съберем заедно - това е началото. Да останем заедно е напредък. Да

Букет на насърчение

тивни, отговорни и постоянни; да Му посветим цялото си сърце, душа и ум; да дадем най-доброто от себе си в Неговото дело. Но - често в работата с хората има много "бодли", които ни раняват. Понякога ни боли толкова силно, че съзри се тичат по лицата ни.

Тогава, точно тогава, имаме нужда от насърчение. Имаме нужда да почувстваме, че не сме сами, че нашите дарби са уникални, че усилията ни не са напразни, че Бог ни цени повече от всичко.

Точно такъв букет на насърчение бе поднесен на младежките ръководители от Корадо и Елса Коци, Иван (Мирчев) Николов, Венцислав Панайотов, Христо Станев и Стефан Стефанов на обучението за младежки ръководители, което се проведе от 6 до 13 юли тази година в местността Розовски вриз. Този букет бе със специален аромат, защото всеки от ръководителите говори по теми, с които лично се е сблъскавал и сподели своя опит.

В самото начало бяха сформирани три работни групи: Приятелите, Левити и ШАРС (шеметно атрактивни ръководители със страст), които заедно преминаха през различни изпитания и приятни моменти.

Всяка сутрин денят започваше

Всеки ден Корадо Коци, младежки ръководител на Евро-Африканската дивизия, имаше теоретичната част за лидерството - функциите на лидера, стиловете лидерство; седемте основни принципа на добрите ръководители, делегирането на правомощия и организационната работа.

С въпроси и с практически задачи Елса Коци, отговорник на отдел Детско служене към Евро-Африканската дивизия, накарва всички да се замислят върху темата за сигурността при организирането на различните мероприятия за младите хора. Често в желанието си да реализираме своите програми, се спускаме стремглаво напред, без да помислим за последиците. Тя постави един голям знак: „Внимание - препятствие на пътя“, който винаги трябва да

работим заедно е успех“ (Хенри Форд).

Да бъдеш лидер (младежки ръководител) е предизвикателство. Трябва да си наистина добър психолог, за да разбиращ хората, с които работиш. Какво трябва да знаем за другите, за да им помогнем; какво трябва да правим за тях и какви опасности се крият в общуването - това бяха въпросите, които Христо Станев постави

пред участниците в обучението. Въпроси, чиито отговори са от особено значение.

Често младежкия ръководител се превръща в арбитър и затова темата на Венцислав Панайотов „Правила и конфликти“ бе много полезна за участниците - за да могат по-лесно да преминават през трудните моменти от живота на групата.

Освен трудности, в екипната работа има и невероятно много приятни моменти. Доказателство за това бе най-красивото и ароматно цвете в букета, поднесено в съботния ден - плодът от труда на всички участници в обучението. „Никой не може да изсвири симфония. Нужен е оркестър!“ (Х.Е. Лукок)

Вярвам, че всеки от присъстващите получи онова насърчение, от което имаше нужда, за да продължи смело напред, когато се завърне у дома.

Радвам се, че можах да бъда част от всичко това.

Дари Крумова
В. Търново

ЩЕ СЕ МОЛЯ...

за учениците в църквата - млади и възрастни

9 начина да направите брака си устойчив...

Продължава от стр.6

Наистина мисля, че е вярна максимата: „Семейство, което се моли заедно, остава заедно“.

Намерете творчески отдушник

Хората се подхлъзват в емоционална и физическа изневеря, защото увлечението осигурява вълнуващо и стимулиращо място, където те се зареждат с енергия. За да сте устойчиви на изневеря, трябва да си намерите и друг източник на стимулиране и вдъхновение. За мен това е блог-ът ми. Едва дочаквам следващия ден, за да видя какво имат да кажат читателите. Когато ми дойде до гуша от хаоса у дома, той ми е отдушник, където мога да сътворя нещо ново и да избягам - разбира се, само временно - от стреса.

Срещайте се с щастливи двойки

Ако се събирате с таффи, които не виждат нищо лошо в това да се търкалят, където им падне, по-вероятно е да го направите и вие. Добрата новина е че обратното също е вярно. Ако имате приятели, посветени на брака си, по-малко възможно е да измамите брачния си партньор.

Научете се да се карате

Изчакайте, преди да кажете нещо наистина грозно, и се уверете, че не сте гладни, изморени или в стресова ситуация. Не казвам, че не можете да спорите с партньора си, ако сте гладни, изморени или стресирани, защото така бихте живели в мъчнание. Но е полезно да разпознавате ситуациящите, в които сте по-склонни да се скарате. За мен и Ерик това са две места: колата (защото съм нервен пътник и той също) и лодката (винаги се караме кой по-добре познава откъде духа вятъра). Затова се отказахме от плаването (но все пак се налага да шофираме).

Бъдете мили и слушайте

Сигурно си казвате „Ох!“. Но замислете се! Та това е най-трудното в един брак - слушането. Да си гържиш устата затворена, когато другият говори. В разговорите ми с мъже и жени, които са изневерили, главната причина за извънбрачната им връзка е била: „Тя ме изслушваше!“, „Имах значение за него!“.

Запомнете тези средства

Никога не забравяйте, че имате набор от средства, които ще ви помогнат да не потънете, когато сте изкушени от извънбрачна връзка. Някои от тях предлагам на хора, които се възстановяват след изневеря - прозрения, които да имат предвид, когато почувстват познатото главозамайване и се изкушават да заобиколят логиката заради преживяването:

Не отивайте там. Не поставяйте себе си в изкушаваща ситуация. Пропуснете конференцията в Хаваите с колега, който флиртува с вас. Ако не можете, избягвайте всички случаи, в които може да останете насаме с него.

Имате имейл. Ако не знаете дали имейлът преминава границата, започнете се: „Ще се чувствам ли удобно, ако го покажа на съпруга си?“.

Обличайте се внимателно. Една съпруга ми разказа, че запазила хубавото бельо за съпруга си, а облякла старо и грозно за срещата на випуска, където щяла да види ученическата си любов.

Говорете за брачния си партньор. Един приятел ми каза, че винаги когато остане насаме с жена, която намира за привлекателна, и нещата започват да станат неудобни, започва разговор за съпругата си - какви са хобитата ѝ, колко много я обича. Това незабавно убива създаването се привличане.

beliefnet.com

вестник ХРИСТИЯНСКА МИСЪЛ

Месечно издание на ЦАСД-България

Главен редактор: Теодора Николова

Редакционен съвет: Нели Петрова,

Александър Филипов, Цанко Митев

АДРЕС: 1839 София, кв. „Враждебна“, ул. „8“

№49; тел. 840 62 53; e-mail: vestnik_xm@abv.bg

ISSN 1310-8654

Младшите бъдеще с продължение

Елса и Корадо Коци са отговорници на отделите Детско служене, Детско съботно училище (Елса) и на Младежкия отдел (Корадо) към Еврово-Африканската дивизия. Работят в тези отдели от 2000 година, но поради различни обстоятелства са свързани с тях повече от 30 години. Женени са от 27 години и имат две деца: Пиеролиуджи (на 25 години) и Маркогио (на 23 г.)

Защо работата за децата и младежите е толкова важна в църквата?

В обществото, както и в църквата, присъствието на младите и децата е толкова важно, защото то е синоним на бъдещето с продължение. Но трябва да си даваме сметка, че за да се превърнат сегашните млади в солидна бъдеща основа на църквата, трябва да се занимаваме и да се грижим за тях още днес. Постъпвайки така, ние отговаряме на Божието поръчение да предадем истината на следващите поколения - заповед, потвърдена от Исус, когато поверява агънца Си на апостол Петър.

Как църквата може да се превърне в предпочитано място за децата и младежите?

Много младежи и деца посещават църквата от рождението си и по един или друг начин попитват духовната атмосфера чрез преживяването на техните родители и на другите членове на църквата. Следователно църковната среда им е доста свойствена, но за нещастие все още е предпочитана. Това зависи от мястото, което им се отредява. За да се превърне църквата в предпочитано място, не са необходими велики неща: младите имат нужда от автентичност, внимание, зачитане и включване.

Valuegenesis премина. Бихте ли споделили положителните аспекти, които ни дават надежда, както и някои безпокойства?

Днес Valuegenesis е в процес на анализ и проучвания. Някои елементи вече привлякоха вниманието ни. Що се отнася до безпокойствата, открихме един притеснителен аспект, който ни кара да си признаем нещо като възрастни: Младите имат погрешно схващане за Спасението. Според събраните данни голям процент младежи, участвали в това проучване, са декларирали, че „трябва да направиш нещо, за бъдещ спасен“. Това произтича от техните усещания и възприятия, които църквата им е предала.

Що се отнася до положителните неща, това, което ни окуражава доста, е че същите тези млади заявяват желанието си да бъдат част от църквата и след 20 години. Това е предизвикателство за днешната църква от възрастни, която е поканена да си даде сметка за тези неща и да постъпва съобразно с тях.

С какво днешният свят е по-различен от вчерашния?

Живеем в поколение, дефинирано като „постмодерно“. Това означава, че всичко се подлага на дискусия и оценка. Младите поколения искат да се включват

и приемат единствено това, което разбират наистина и това, което им харесва; същото се отнася и за религията. Рискът е, че те си създават религия „собствена изработка“ и съществува опасност да се отклонят от истинската.

В миналото се налагаше един стил на живот и религия за следване, но днес откровено казано е точно обратното: всеки е свободен да изгради своя лична духовност. И именно църквата трябва да предложи модели и стилове на живот, които си заслужава да бъдат избрани и следвани.

Може ли църквата да помогне на младите, които живеят „в света“?

Това е основната мисия на църквата. Тя е създадена от Бога с цел да бъде вътре в обществото и да може да предава и обменя истинските ценности на живота и образа на един Бог на любовта, който предлага спасение на всички. По-голямата опасност е, че (заради страха от „омърсяване“) дотолкова се изолираме от този свят, щото не можем повече да изпълним своята мисия. Губим от погледа си реалните нужди на обществото и не сме способни да ги задоволим. Исус постъпва различно, влизайки в контакт с реалните проблеми на света, в който живее, и без да се страхува от „омърсяване“ или заразяване. Той показва, че чрез положително отношение и окуражаване можем да съдействаме за разрешаването на проблемите на нашия свят, без да бягаме от страх да не изгубим духовната си идентичност.

Какво е мястото на младите в църквата?

Много често на младите се дават отговорности уж "подходящи на способностите им", но ограничени до определени сектори на църквата. Рядко им се предлагат важни и почитани постове под претекст, че им липсва опит и капацитет. Но ако искаме стабилни и ефективни лидери в утрешната църква, трябва да помогнем на младите да поемат отговорности още днес, и то във всички възможни сектори на църковната работа.

Посещавате България вече 9 години. Как намирате младите българи? Какво бихте им пожелали?

Младешите в България са ангажирани и желаят да дадат най-доброто от себе си, за да изпълнят поръчението да бъдат сол на земята и светлина на света. Понякога са в трудности, защото усещат, че църквата на възрастните им няма много доверие или не им помага да се разгърнат напълно. Младите правят най-доброто, за да останат верни на своя духовен избор, живеейки в същото време в свят, който налага все повече своите стереотипи за глобализация.

Ние пожелаваме на тези млади да не загубват никога от погледа си Капитана на своя духовен живот - Исус. Той е най-добрата отправна точка. Нищо друго не трябва да ги разсейва. Той е единственият Гарант за успех на всички нива.

Интервюто взе ХМ

А СЕГА НАКЪДЕ?
 Да не забвим Господ Бог нощи, но колко трябва да ходим и какво трябва да гледам. Евангелие 42:3

За всички, които желаят да чуят библейската истина.
 Безплатно библейско кореспондентно училище.
 Първо ниво (начинаещи) - "ОСНОВНИ УЧЕНИЯ НА БИБЛИЯТА"
 Второ ниво (напреднали) - "ГЛАСЪТ НА ПРОРОЧЕСТВОТО"
 Записване на адрес: Варна 9010 п.к. 56; тел: 052/ 33 33 99; Email - mka@abv.bg

A W R

Световно адвентно радио „Гласът на надеждата“

Всекидневни предавания на български език
 Сутрин: 7-8 ч. на честота 6045 kHz
 (49-ви метрови сектор на къси вълни)
 Вечерни предавания няма.

тел./факс: 032/633-533; тел.: 032/629-462
 E-Mail: awr_bg@abv.bg

Адрес: Световно адвентно радио „Гласът на надеждата“ - Българска секция, ул. „Антим I“ №22, 4000 - гр. Пловдив
Забележка: Програмите могат да бъдат слушани и чрез Интернет, като за целта се влиза в портал: www.sdagb.net и оттам в „Адвентно радио“.

Тези, които имат цифрови приемници, могат да ни слушат чрез сателитна връзка (по същото време - от 7-8 ч.):
 AVR-Hotbird-13°; Freq. 12597 MHz; S/R 27500 K.Sps; Pol. - Vertical

ТУРСКИ КОРЕСПОНДЕНТЕН КУРС „Отворена Врата“

Umit haberi
 На ваше разположение са 24 безплатни лекции на турски език с превод на български. Ето някои от заглавията: „Пророчествата, Палестина и потомството на Авраам“, „Избор или съдба“, „Молитвата, която получава отговор“ и др.

e-mail: remzi_a_ahmed@yahoo.com
 Пишете на адрес:
 гр.Шумен 9701 1 Ц Пощенска кутия 517
 Тел.: 054/4 48 77

www.bibleiskikurs.org
 Препоръчайте този адрес на приятели :)

На всички, които обичат свободата в Интернет предлагаме:

БИБЛЕЙСКО УЧИЛИЩЕ ONLINE
 ново • new • ново • new

Очакваме ви на адрес: www.bibleiskikurs.org

- лекции върху „Основните учения на Библията“
- радиопрограми на „Гласът на надеждата“
- интересни книги на издателство „Нов живот“
- Съботно училище в Християнска мисъл
- Текстови материали
- Високо материали
- Книги
- Форум, отговори на въпроси
- Електронен магазин
- Справочна информация

Всичко за всеки в Адвентната българска мрежа

sdagb.net

- Новини от страната и света
- Утринен стих
- Адвентно радио - Пловдив
- Аудио материали
- Библия с 19 превода
- Обяви
- Детски кът
- Позивни връзки
- www.sdagb.net - посетете ни там, споделете го с приятелите!